

mener nu, det er udformet således – og det er vel også derfor, tyskerne har udformet det, som de har gjort – at det faktisk ophæver den konkurrenceforvridning, der ligger i, at en etableret virksomhed naturligvis har en vis egenkapital – ellers kan man jo ikke eksistere som virksomhed – mens den, der starter som ny, stort set ikke har nogen penge og derfor er nødt til at låne for meget og derved løber den store risiko for at lide rentedøden. Intentionen med forslaget er netop at give den, der starter, ikke total ligestilling – det er ikke muligt – men i hvert fald en tilnærmelsesvis ligestilling med de eksisterende virksomheder, så vi kan få fair konkurrence.

Så foretrækker hr. Ole Vagn Christensen en blanding af midler, og det lyder meget sympatisk. Men der er også det ved det, at hvis et middel skal have en effekt, skal det være af en vis størrelsesorden. Man kan sætte mindstegrænsen op, så der kun bliver endnu større investeringer; man kunne også beskære arbejdsperioden lidt, men trods alt skal en ordening af denne art have en vis størrelse, hvis den skal kunne fungere.

For også at tage den positive ende vil jeg nævne hr. Frank Aaen og takke for en positiv modtagelse. Der var nogle indvendinger, og en af dem har jeg forståelse for – men alligevel: Det var den med miljøet, altså at det kun skal være virksomheder, der er gode for miljøet. Det lyder godt, og hver gang vi har lavet noget, der har med virksomheder at gøre, har vi været inde på de overvejelser. Men så kommer bagtanken: Vil det sige, at vi skal have to sæt miljølove, ét sæt, der gælder for virksomheder under denne ordening, og et andet sæt, der gælder for alle andre virksomheder? Når man nu udvikler en skærpet miljølovgivning, hvorfor skal den så ikke gælde hele vejen rundt? Er det godt at have to sæt, eller hvad? Jeg tror, vi skal have nogle grundige drøftelser om det. Det er klart, og det ved hr. Frank Aaen også, at styrke miljøindsatsen; men om det er den rigtige måde, har jeg nogen tvivl om.

Så er der de borgerlige ordførere, som ikke – og det kommer ikke bag på mig – har den holdning, at man skal hjælpe iværksættere, for ved at forbedre deres vilkår lokker man flere til at iværksætte; man skal ikke interessere sig for iværksættere, man skal interessere sig for dem, der allerede er i gang. Det er den traditionelle holdning, og det var den, der gik igennem stort set alle ordførertalerne bortset fra hr. Svend Erik Hovmands, som var lidt mere konstruktiv, må jeg sige. Men hans hovedlinje var stadig den

klassisk borgerlige, at skattelettelse for det eksisterende erhvervsliv er det, der batter, også når det drejer sig om iværksættere, mens vores holdning er, at en sådan varig forskydning mellem allerede etablerede selvstændige og lønmodtagere til fordel for nyetablerede selvstændige er uforholdsmæssig dyr og langt, langt dyrere end det, vi foreslår her. Så vi vil ikke gå ind på de borgerlige tankegange, men prøve at interessere os for at nedbryde de barrierer, der forhindrer nye potentielle iværksættere i at iværksætte.

Som flere ordførere har været inde på, skal dette forslag nu til udvalgsbehandling. Men det er nok mere interessant, at det indgår i finanslovforhandlingerne, og jeg håber, at det fører til et positivt resultat her.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

13) Første behandling af lovforslag nr. L 66: Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsmarkedsfonde og kildeskatteloven. (Ændring af reglerne om opkrævning m.v. af arbejdsgiveres eget bidrag, genoptagelse og modregning m.v. samt arbejdsmarkedsfondenes finansiering m.v.).

Af skatteministeren (Carsten Koch).
(Fremsat 14/11 96).